

ת"פ 10546/01/14 - מדינת ישראל נגד בן חמיאס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

05 נובמבר 2015

ת"פ 10546-01-14 מדינת ישראל נ'

חמיאס

לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בן חמיאס

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה הגב' חן זערור (מתחמה)

ב"כ הנאשם עו"ד אהרון פרקש

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

ביום 29.3.2015 הוצג לביהמ"ש הסדר טיעון, במסגרתו הוצג כתב אישום מתוקן, ונרשמה הודית הנאשם בעבירות המפורטות בכתב האישום המתוקן. הנאשם נשלח לשירות המבחן, שנדרש לבחון גם את שאלת ההימנעות מהרשעה, והוסכם כי הצדדים ידברו ביניהם לאחר מכן. בסופו של דבר התקבלו שני תסקירי שירות מבחן, משום שבתסקיר הראשון לא הייתה התייחסות לשאלת ההימנעות מהרשעה, בניגוד לאמור בהסדר הטיעון.

במסגרת הסכמות בין הצדדים נרשמה הודיית הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן, בביצוע שתי עבירות של החזקת ומכירת עותק המפר זכויות יוצרים, עבירה על סעיף 61(ג) ו- (ה) לחוק זכויות יוצרים, תשס"ח-2007, וכן בביצוע שתי עבירות של הפרת סימן מסחרי רשום, עבירה על סעיף 60(א)(3) ו- 60(א)(4) לפקודת סימני המסחר [נוסח חדש], תשל"ז-1972.

על פי עובדות האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, בחודש ינואר 2013 החזיק הנאשם בדוכן מכירה 98 תקליטורים

עמוד 1

המפרים זכויות יוצרים וסימני מסחר לשם מסחר בהם. האישום השני בכתב האישום המתוקן מייחס לנאשם במשך תקופה שאינה ידועה ועד ליום 11.10.13 בדוכן מכירה, החזקה של מאות תקליטורים המפרים זכויות יוצרים וסימני מסחר, לשם מסחר בהם.

במסגרת הסכמת הצדדים הופנה הנאשם לשירות המבחן לשם בחינת שאלת הרשעתו בדין וזאת עובר להרשעתו, כאשר המאשימה הצהירה כי עמדתה להרשעה לצד ענישה הצופה פני עתיד וקנס. הסנגור היה חופשי בטיעונו.

בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים מהימים 7.9.15 ו- 2.11.15, לאחר שתסקיר שירות המבחן הראשון לא התייחס מחמת טעות לשאלת ההרשעה.

בתסקיר מיום 7.9.15 עלה כי הנאשם כבן 22, בשנה האחרונה אינו עובד ומטפל באמו עמה מתגורר. הנאשם מסר לגורמים המטפלים כי בגיל צעיר נותח לצורך הסרת גידול שהתגלה בראשו, וכי הוא חולה במחלת האפילפסיה, אם כי אינו נמצא במעקב רפואי קבוע חרף העובדה שגם כיום סובל מתסמיני המחלה. עוד סיפר כי נשר מלימודיו לאחר 10 שנות לימוד על רקע בעיות בבית, לא התגייס לצה"ל על רקע אי התאמה ומאז גיל 15 עובד כמוכר ומנהל בדוכנים בתחום הביגוד וההנעלה בשוק הכרמל. התסקיר עמד על כל המורכבות האישית והמשפחתית, שמפאת צנעת הפרט לא אפרטה. ממידע שהתקבל משירותי הרווחה עלה כי משפחת הנאשם מוכרת לגורמי הרווחה מזה שנים רבות וכי הנאשם טופל על ידי עובדת סוציאלית כשהיה קטין.

לנאשם אין הרשעות קודמות, אולם מסר כי הופנה בעבר לשירות המבחן לנוער בתיק שנפתח לחובתו בהיותו קטין, אם כי לא התקבל מידע בנושא משירות המבחן לנוער. אשר לעבירות נושא האישום מסר הנאשם כי עבד בשוק במועדים הרלוונטיים אם כי לא בדוכנים בהם נמכרו המוצרים המפרים, וכי במהלך כל תקופת עבודתו בשוק הקפיד לא למכור עותקים מפרים, שכן מבין את חומרת העבירות. מדובר בלקיחת אחריות חלקית מאד ומסויגת.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתמודד עם קשיים מורכבים בתוך תאו המשפחתי וסובל מבעיות בריאותיות אשר השפיעו במהלך השנים על תפקודו. מגיל צעיר נוטל על עצמו הנאשם תפקידים ומחויב לטיפול המורכב באמו, על כן מתקשה לגלות יציבות במסגרות ההולמות לבני גילו. שירות המבחן ציין כי המצב ההירדוטי בו שרוי הנאשם הביא אותו לעבוד בשוק לצרכי פרנסה מבלי שלקח בחשבון את השלכות מעשיו. הנאשם מסר לגורמי הטיפול כי אינו פנוי טכנית ונפשית להשתלב בטיפול תמיכתי שהוצע לו ואף מסר כי אינו מעוניין בהתערבות של אף גורם נוסף בחייו. כגורמי סיכוי שקל שירות המבחן את מסירותו של הנאשם לטיפול באמו למרות הקשיים המורכבים עמם מתמודד מגיל צעיר, עברו הפלילי הנקי ויכולתו לשמור על תפקוד יציב באופן יחסי במהלך חייו. כגורמי סיכון לקח שירות המבחן בחשבון את קשייו של הנאשם לקחת אחריות כנה על מעשיו, הקושי שלו להיעזר בגורמי הטיפול והיעדר מערכות תמיכה בחייו. על כן קבע שירות המבחן כי הנאשם אינו פנוי להשתלבות בטיפול או לביצוע עבודות של"צ הדורשות מידת מה של התגייסות מצידו, והמליץ על הטלת עונש מרתיע.

בתסקיר שירות המבחן מיום 2.11.15 אשר הוגש לאחר ששירות המבחן נמנע מחמת טעות להתייחס לשאלת הרשעתו של הנאשם, עלה כי הנאשם אמנם מודה בביצוע העבירות אך ניכר כי אינו נוטל אחריות מלאה על המעשים, והנאשם

חזר והביע עמדה לפיה אינה רואה צורך להשתלב בטיפול או במעורבות של גורמים חיצוניים כלשהם. על רקע זה חזר שירות המבחן על התרשמותו לפיה הנאשם אינו פנוי להתמודדות עם הדרוש ממנו במסגרת טיפול נפשי, וכי הוא מחזיק בעמדות חשדניות כלפי גורמי הממסד והטיפול.

לעניין ההרשעה ציין שירות המבחן כי לא התרשם מפגיעה קונקרטית הצפויה להיגרם לנאשם אם יורשע, וכאמור לא התרשם מלקיחת אחריות מלאה. עם זאת, לאור נסיבות חייו הקשות והעובדה שהוא ללא עבר פלילי, ועל רקע רצון לסייע לו, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעה הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 120 שעות אותו הביע נכונות לבצע, וזאת לא צו מבחן על רקע היעדר יכולתו להירתם לטיפול.

כידוע, המלצת שירות המבחן מהווה כלי עזר מקצועי בהיבט השיקומי-טיפולי, אך אינה מחייבת את ביהמ"ש.

הסוגיה העיקרית שבמחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת ההימנעות מהרשעה. המאשימה עומדת על הרשעה הנאשם, בציינה כי לא מתקיימים התנאים החריגים להימנע מהרשעה, בעומדה על נסיבות החומרה ביחס למעשה וביחס לעושה. הסנגור מצדו מדגיש שורה של שיקולים הקשורים לתיק, לנסיבות העבירה, לנסיבותיו של הנאשם, ומצדיקים לשיטתו, בהתאם להלכות המקובלות, הימנעות מהרשעה. בהקשר זה מוסיף הסנגור טיעונים ממשפחת הטיעונים מן הצדק, כדי לבסס עתירה להימנעות מהרשעה.

אקדים ואציין, כי ככל שביהמ"ש אינו נעתר לעתירה להימנע מהרשעה, אין מחלוקת ממשית בין הצדדים לעניין הענישה, גם המאשימה מתוך הכרה במצב הכלכלי הדחוק והמורכב הסכימה להסתפק בקנס לשיקול דעת ביהמ"ש, ודומה שניתן בהליך זה להסתפק גם בהתחייבות ממשית להימנע מעבירה.

לעניין העתירה להימנע מעבירה, ההלכות ידועות, הכלל הוא הרשעה והחריג נשקל רק באותם מקרים בהם משתכנע ביהמ"ש כי אין הלימה בין חומרת המעשים ונסיבותיהם ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי, לבין אופק חייו ושיקומו של הנאשם, והנזק הקונקרטי שיגרם לו. יצוין בהקשר זה, כי הנטל לביסוס טענות של נזק קונקרטי מוחשי מוטל על הטוען, וכי אין די בסיכוי ובהסתברות ערטילאית לנזק, אלא נדרשת הוכחה קונקרטית וממשית של נזק מוכח, להשקפתי גם ביחס לבגירים שהם צעירים, על פי רוב.

בבוחני את חומרת המעשים בנסיבותיהם, אני לוקחת בחשבון את העובדה שמדובר בשני אירועים שונים באותו דוכן, בפער זמנים של כ-9 חודשים, כאשר בהזדמנות אחת הוחזקו קרוב ל-100 תקליטורים מפרים, ובהזדמנות השניה מאות עותקים מפרים. אין מדובר במעשים שבוצעו בשתי נקודות זמן יחידות, שכן באישום השני צוין, כי במשך תקופה לא ידועה ועד המועד הנקוב, הוחזקו אותם מאות עותקים מפרים. בנוסף, הנאשם הודה הן בעבירות של החזקה לשם סחר והן בעבירות של מכירה, הן על פי חוק זכויות יוצרים והן על פי פקודת סימני מסחר. בנסיבות אלה, אין מדובר בכמויות קטנות, זניחות, כפי שביקש הסנגור להציג, או באירועים נקודתיים, ולא ניתן להתייחס לאירועים נושא כתב האישום ככאלה שחומרתם מועטה.

לעניין הפגיעה באינטרס הציבורי, כידוע, החזקה לשם סחר, וכן מכירה של מוצרים מפרים, פוגעת בזכויות קנייניות, יוצרת פגיעה בחיי מסחר תקינים, ופוגעת בתדמיתה של מדינת ישראל כמדינה אוכפת חוק, מדובר בערכים שחשיבותם אינה מבוטלת, ובהתאמה האינטרס הציבורי באכיפת עבירות אלה אינו מבוטל.

לעניין הפגיעה באופק חייו ובשיקומו של הנאשם, אכן מדובר בנאשם צעיר שביצע את העבירות בשנות ה-20, והוא היום בן 22. עם זאת, גם ביחס לנאשם צעיר נדרש ביהמ"ש לבחון לכל הפחות את הפוטנציאל המוחשי והברור של הנזק הקונקרטי. לא זו בלבד שבתסקיר שירות המבחן צוין כי אין נזק קונקרטי צפוי, הרי שגם בטיעונים, ובהם התייחסות לתוכניתו של הנאשם, לא עלה לכאורה נזק קונקרטי עתידי ממשי צפוי. בנסיבות אלה, אין בעובדת הגיל הצעיר כדי להביא למקנה שיש מקום לתוצאה גורפת, לפיה מי שביצע עבירות כבירות צעיר, ביהמ"ש ימנע מהרשעתו. בחנתי את פסקי הדין אליהם הפנה הסנגור. כידוע, בנושא של הימנעות מהרשעה יש חשיבות לנסיבות כל מקרה לגופו, ויש קושי ללמוד ולהקיש מפסיקה בעניינים אחרים. לעניין המשמעות של גילו של הנאשם עמדתי לעיל, ואיני רואה צורך לחזור על הדברים. אני לוקחת בחשבון בהקשר זה, גם את העובדה שעל אף שניתנו לנאשם שתי הזדמנויות בפני שירות המבחן, התרשמותו של שירות המבחן הייתה עקבית בכל הנוגע לקושי לקחת אחריות מלאה על המעשים. אכן, בפניי הנאשם חוזר ומביע חרטה, אך לא ניתן להתעלם מההתייחסות בפני שירות המבחן, המשולבת גם בעמדותיו לגבי צורך טיפולי, הכל כמפורט בתסקירים.

בנסיבות אלה, גם לאחר שלקחתי בחשבון את נסיבות חייו האישיות-משפחתיות המורכבות, כמפורט בתסקיר, שלא אחזור עליהן מחמת צנעת הפרט, וכן לקחתי בחשבון את גילו הצעיר, לא הגעתי למסקנה כי מדובר בנתונים יוצאי דופן ובעלי משקל נכבד במידה כזו המציקה סטייה מן ההלכות המקובלות והימנעות מהרשעה, למרות שאין בנסיבות העניין נזק קונקרטי.

מובן כי כל הנתונים העומדים לזכותו של הנאשם, ובהם היעדר העבר הפלילי, ההודיה וחיסכון הזמן השיפוטי, הזמן שחלף, נסיבותיו האישיות וגילו הצעיר, נלקחים בחשבון במסגרת הענישה, ויובילו להסתפקות בענישה צופה פני עתיד בכל מרכיבה. עם זאת, אין בנתונים אלה כדי להטות את הכף ולהוביל למסקנה בדבר הימנעות מהרשעה.

אשר לטענות הסנגור הנוגעות למדיניות אכיפה שונה במחוזות שונים, איני סבורה כי הונחה בפני ביהמ"ש תשתית ראיתית המאפשרת בחינת טענה זו והשלכותיה, ואיני סבורה כי ביהמ"ש יכול להסתפק בהפניה לקביעות עובדתיות בהליך אחר. אשר לטענות הנוגעות לתיקון 66 ולאפשרות לסיים הליך ממין זה בהסדר מותנה, ככל שסבר הסנגור שיש לטענות אלה השלכה לעניין האחריות, היה מקום לברר. היות שלא זה מצב הדברים, איני סבורה כי יש בטענות אלה כדי להשפיע על תוצאה של הימנעות מהרשעה.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בכל העובדות והעבירות בהן הודה, כאמור לעיל.

לעניין הענישה, המאשימה במסגרת ההסדר הסתפקה, כאמור, בענישה צופה פני עתיד מבחינת מאסר, ועמדה זו מתיישבת בנסיבות העניין עם מתחמי הענישה.

לעניין מרכיב הענישה הכספית, ככלל, יש מקום לענישה שתעקר את הכדאיות בביצוע עבירות שתכליתן כלכלית, עם זאת בהליך שלפניי התרשמתי כי מעשי הנאשם נבעו מצרכים הישרדותיים, ובנסיבות אלה ניתן להסתפק בהתחייבות ממשית להימנע מעבירה, כשאני לוקחת בחשבון בהקשר זה את ההצהרה של הנאשם כי אינו עוסק עוד במכירה בדוכן.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירות בהן הורשע.
2. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע העבירות בהן הורשע. לא יחתום הנאשם, ייאסר לתקופה של 20 ימים.
3. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה. התקליטורים יושמדו.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ג חשוון תשע"ו, 05/11/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת